

Kapitola 1

Casteel

Tukání a skřípání drápů se přibližovalo a slabý plamínek nad jedinou svíčkou najednou zapraskal, načež zhasl úplně a uvrhl celu do tmy.

V ohybu klenuté chodby se objevil jeden větší stín – pokroucená postava pohybující se po všech čtyřech. Zastavila se, začenicchala hlasitě jako barat a pátrala po krvi.

Po mojí krvi.

Posunul jsem se a narovnal, takže mi hladká pouta ze stínového kamene sevřela krk i kotníky. Sice se ten zatracený kámen nedal rozbít, ale nakonec přece jen našel své využití.

Zrůda tiše zakvílela.

„Ty jeden...“ Ať už byla cokoli, s kvílením, které přecházelo v uši rvoucí jekot, vyletěla zpoza rohu a hnala se kupředu. „*Sráči.*“

Počkal jsem, až ke mně dolehne pach rozkladu, a pak jsem se přitiskl zády ke zdi a zvedl nohy.

Řetěz mezi mými kotníky byl dlouhý sotva půl metru a pouta nepovolila ani o píd, ale stačilo to. Vrazil jsem do zrůdy bosýma nohama a důkladně a s dost nešťastným výrazem jsem si ji prohlédl, když mě do obličejce zasáhl její odporný dech.

No sakra, tenhle kraven nebyl zrovna nejčerstvější.

Na holé lebce mu visely cáry šedivého masa a z nosu mu zbývala jen polovina. Jednu lícní kost měl obnaženou, oči mu hořely jako dva žhavé uhlíky. Rty byly potrhané a znetvořené...

Kraven zkroutil hlavu a zabořil mi tesáky do lýtka. Pronikl látkou kalhot až do masa a svalů. Zasyčel jsem přes zaťaté zuby, jak mi celou nohu propalovala ohnivá bolest.

Stálo to ale za to.

Rozhodně.

Vydržel bych to klidně celou věčnost, jen kdyby to znamenalo, že ona je v bezpečí. Že tady není místo mě. Že netrpí.

Setřásl jsem kravena, protáhl mu krátký řetěz kolem krku a pevně ho sevřel nohama. Pak jsem se otočil v pase, abych kostěný řetěz přitáhl ještě pevněji, a ukončil tak kravenův jekot. Neustával jsem, ani když se mi pouta ostře sevřela kolem krku a připravila mě o vzduch. Zatímco se kraven zmítal na podlaze, trhnul jsem nohama v opačném směru a zlomil mu páteř. Přitáhl jsem si ho na dosah svých spoutaných rukou, zmítání se změnilo v záškuby. Řetěz mezi mými zápěstími, který byl spojený s poutem kolem krku, byl mnohem kratší – ale dostatečně dlouhý.

Popadl jsem kravena za studené, lepkavé čelisti, prudce mu trhnul hlavou dolů a praštil s ní o kamennou podlahu u mých kolen. Maso povolilo a na břicho i hrudník mi vystříkla hnilobná krev. Lebka praskla. Kraven padl. Věděl jsem, že na zemi dlouho nezůstane, ale získal jsem tím trochu času.

S pálivou bolestí v plicích jsem rozmotal řetěz a odkopl zrůdu od sebe. Přistála v rohu jako hromádka končetin a já jsem se zatím snažil uvolnit svaly. Pouto kolem krku pomalu povolovalo a nakonec mi do hořících plic vpustilo trošku vzduchu.

Zahleděl jsem se na kravenovo tělo. Kdykoli jindy bych toho parchanta vykopl až do chodby, ale slábl jsem.

Ztrácel jsem příliš mnoho krve.

Už teď.

To nebylo dobré znamení.

Podíval jsem se dolů a ztěžka oddechoval. Na vnitřní straně paží, na obou loktech i po celé délce žil, těsně pod řetězy ze stínového kamene, jsem měl mělké ranky. Spočítal jsem je. A pak ještě jednou. Pro jistotu.

Třináct.

Uplynulo už třináct dní od chvíle, kdy mě služebné, oblečené celé v černém a tiché jako hrob, navštívily poprvé. Přicházely jednou denně, řezaly do mě a braly si mou krev, jako bych byl jen soudek kvalitního vína.

Pomstychtivě jsem se usmál. Hned na začátku se mi podařilo tři z nich zlikvidovat. Sotva ke mně přišly blíž, roztrhal jsem jim hrdla, a proto mi také zkrátili řetěz mezi zápěstími. Jen jedna ale *opravdu* zemřela. Hrdla těch zbylých dvou se během několika minut sama zacelila – což bylo působivé a zároveň k vzteku.

Přesto jsem se něco cenného naučil.

Ne všechny služebné Krvavé královny byly zároveň revenantky.

Zatím jsem netušil, k čemu mi to poznání bude dobré, ale odhadoval jsem, že moji krev využívají k tomu, aby stvořili zbrusu nové revenanty. Nebo jako dezert pro vybrané šťastlivce.

Opřel jsem se hlavou o zeď a snažil se nedýchat příliš zhluboka. Jestliže mě nedusil zápach linoucí se z mrtvého kravena, pak ten zasraný stínový kámen kolem krku ano.

Zavřel jsem oči. Služebné se poprvé ukázaly až po pár dnech. Po kolika přesně? Těžko říct. Možná po dvou? Po sedmi? Nebo...?

Zarazil jsem se. *Sklapni, sakra.*

Nemohl jsem o tom přemýšlet. Nechtěl jsem. Když jsem se pokoušel počítat dny a týdny naposledy, čas se jednoduše přestal hýbat. Z hodin se staly dny. Z týdnů se staly roky. A moje mysl začala hnit stejně jako krev, která teď vytékala z kravenovy rozdrčené hlavy.

Tady a teď bylo ale všechno jinak.

Cela byla větší a postrádala mříž místo dveří. Kvůli stínovému kamenu a řetězům jí stejně nebylo třeba. Řetězy byly ze železa a kostí